

» VYLOVENO

A jsme zase tady, další loft a já zase nic nemám. Za ten měsíc ze mě nic nevyjde, pod pokličkou noci to včera nešlo, takže to vždycky skončí tak, že to píšu pár hodin před začátkem a jsem rád, že jsem rád. Dnes jsem si při svém komickém pádu, uprostřed náměstí, narazil malíček. Neměl jsem ani pořádně čas na to si uvědomit, co všechno mě bolí, sebral jsem si svoje saky paky a běžel dál. Bylo to skoro jako ve filmu, to jak se mi rozlily papíry po všech čertech, ale já se rychle zvedl, posbíral je a pokračoval v běhu. Akorát, že vůbec... Možná jsem leda tak někomu zlepšil den a rozesmál lidi, co moje neschopný nemožný já pozorovali. Přesně tak jak já sám se uchechtnu, když nějaký dítě zakopne a chvíli mu trvá než mu všechno dojde a až pak začne brečet. Takhle začal můj skvělej den dneska. Jinak jsem běžel pro bílou růži, kterou jsem zapomněl na intru uprostřed kulatého stolu, uprostřed pokoje, která každému bila do očí. Takže malá šance, že by ji někdo zapomněl. Tenhle týden se mi ještě podařilo trochu rozbít ten lustr, kterej mi donucený táta tahal na ateliér. On to ale ještě neví. Anička dneska štrykovala šálu, Kája měla krásný korále (když jsem jí dneska volal, tak jsem víc rozumněl MHDčku než jí), Natálce to slušelo, má nádherný šaty, a Bun dneska zajebal certifikát. Já v krásných barvách dne dokázal víc než za celý živý tejden. Věc, co mě oživuje, je namáčení hlavy do umyvadla, což jsem minulý rok okoukal z filmu Samotáři, a k mému rituálu se poslední týden dva přidávala Natka s Barčou. Takže jsme tři lidi stáli u umyvadla s ponořenou hlavou ve vodě. Je to skvělý, vyzkoušejte to. Taky mě strašně baví se smát se svými přáteli, koneckonců činy jsou činy, a na ty slova nestačí. Taky mám rád Opilej klavír od Kabátů.

Alex

Pokračování příště

» POEZIE

Slyší mě někdo?

Všechno se tu zase mění,
místo tady pro mě není.
Kdo jsem já a kdo jsi ty?
Já jsem jak z jiný planety.

Básně o půlnoci skládám,
život jenom ztěžka zvládám.
Vstávat, škola, pak zas spát.
Já už na to můžu...

Theo

» REPORT

Dne 15. 11. 2023 proběhla ve studentské galerii MB24 vernisáž výstavy na počest Josefa Hoffmanna, rodáka z Brtnice, kterou vytvořili studenti SUPŠ Jihlava-Helenín! Byly vystaveny skleničky s černobílým dekorem, plakáty, čalouněné věci, zajímavá byla i projekce grafického designu promítaná na oděv. Celou vernisáž skromně uvedla naše paní ředitelka Silvie Čermáková a předala slovo kolegům, kteří se účastnili cesty na bruselský design-week. Vernisáž zpřijemnila i domácí pochoutky od našich učitelů a teplá káva.

EMITIN

» ROZHOVOR

Street art dotváří a ovlivňuje tvář města, také je způsobem osobního nebo politického vyjádření, proto má i dnes jistou popularitu. Z hlediska zákona však může být tento druh umění problematický. Udělali jsme ohledně tohoto tématu rozhovor se zástupcem ředitele Městské policie v Jihlavě Stanislavem Mašterou.

„Pokud se malba objeví na objektu, jehož vlastník s jeho pomalováním neprojevuje souhlas a vnímá toto jednání jako poškození svého majetku, jedná se s velkou pravděpodobností o trestní čin. V trestním zákoně je „kvalifikováno graffiti jako trestné jednání poškozování cizí věci.“ sdělil nám v hlavní budově Městské policie. „Soud za sprejerské nápisy obvykle ukládá finanční tresty, nebo tresty výkonu veřejně prospěšných prací, v nejzávažnějších případech lze za toto jednání uložit i trest odnětí svobody. V jakém rozmezí či v jaké výši záleží na tom, jakou škodu sprej udělal. To už je otázkou pro soudce.“

V minulosti bylo graffiti v Jihlavě velký problém, na přelomu 90. let a začátkem nového tisíciletí zde působilo několik skupin sprejerů, které byly velmi aktivní a které město svými výtvořmi poměrně zásadním způsobem pomalovaly. „Byly doby, kdy jsme měli ročně zadržených několik desítek osob, v současnosti už jsou to spíš jednotlivé případy. Tehdejší sprejeři jsou dnes ve věku kolem 40 let a už pravděpodobně přišli na to, že nechat se honit od policie a nést za to trestní odpovědnost, nemá velký smysl. Mimochodem, někteří z nich, tehdy na jednu stranu malovali na nelegálních plochách, ale na druhou stranu je ještě dneska v Jihlavě k vidění několik graffiti, které vytvořili na legálních plochách, kde to má smysl a má to i svoji krásu. Myslím, že problém nelegálního graffiti byl, že ti tvůrci vůbec nerespektovali vlastnictví objektů, a to působilo velké škody. Dnes už to není tak palčivá záležitost. V tuto chvíli se v Jihlavě občas objeví graffiti na nelegálních plochách, ale ta situace je lepší, než bývala v minulosti.“

„V 90. letech a na přelomu tisíciletí byly typickou záležitostí paneláky. Paneláky se opravovaly, zateplovaly, dělaly se nové fasády a pak tam přišel sprejer, který tam udělal někdy více, někdy méně povedený nápis a utekl pryč. Stálo to dost peněz a sprejro to vlastně takhle zničil. Takže pokud se někdo chce této činnosti věnovat, ať si sežene někoho, komu se to líbí. Máme například elektro-rozvodnu na Březinkách, kterou si energetická společnost nechala rovnou pomalovat. Dalším příkladem jsou Autodily na Polenské. Tam jsou velké nápisy, za které bylo sprejerovi i zapláceno. Myslím si, že tím se ten sprejér nějakým způsobem realizuje a nikomu to neškodí, naopak prospívá. V Jihlavě je v tuto chvíli legální tolerovaná plocha pro graffiti, a to objekt haly vedle městského vlakového nádraží.“

Zajímaly jsme se o problematiku tvorby i jiných forem pouličního umění. Někdy lidé tvoří street art lepením samolepek či plakátů, které jsou de facto lehce odstranitelné.

„Pokud tyto věci člověk dělá na soukromém objektu s vědomým souhlasem vlastníka, tak s tím vůbec není problém. Ale pokud to dělá na veřejném majetku a nebo pokud to dělá na majetku někoho jiného bez jeho souhlasu, tak je to prostě špatně.“

Budoucím sprejerům bych chtěl vzkázat, ať sprejují někde, kde se to lidem líbí, kdo to chce, komu to nevádí, ale ať se vyvarují sprejování na veřejných prostorech, protože riskují zbytečně oplétačky se zákonem, a já si myslím, že jedna z věcí, kterou bychom měli všeobecně respektovat je soukromý majetek.“

Bára Fialová
Mariana Habermannová

» VYLOVENO

Za sedmero horami odpadků, sedmero skládkami a sedmero žlutými popelnicemi bylo jedno království. Království Plastýlie. Bylo malé, občané si zde žili spokojený život. Avšak jednoho dne se Plastýlie roznesla příšerná zpráva.

Princezna, která se jmenovala Brčkýna Plastilská, byla unesena zlým, hrozným a ukrutným drakem Recydrakem. To otrásl celým královstvím. A vyhlášena byla odměna pro toho, kdo princeznu Brčkýnu zachrání. Pátrání trvalo týdny a žádný z kandidátů neuspěl a starý král Kelímek z provincie Jogurt se žalem málem rozložil. Avšak jednoho dne do zámku plastilského přišel udatný mladík: „Já jsem Láhev, Láhev z Coly, a princeznu zachráním.“ Ulizl si u toho své plastové víčko, které mu bujně trčelo do všech stran. A jak řekl, tak také udělal. Vplížil se do jeskyně Recydraka, kde s ním svedl zápas na život a rozložení. A vyhrál. Do království se vrátil společně s princeznou Brčkýnou, kterou si vzal, a žili spolu šťastně až do rozložení.

Anna Baueršimová

» POEZIE

Nit'

Chci žítí,
hubenou ženu v zrcadle míti,
líbit se sama sobě,
ve své vlastní podobě.

Nebýt prase se rtěnkou,
a rozervanou halenkou.
Ale nač hubená býti?
Mohu o tom pouze snít...

Zažívám halenku, sama smutná,
nepřetáhnu ji přes svá ramena.

Kapesník na své slzy těž si šítí
jehlou a mokrou nití.

Ty

Chci vidět tvé vlasy rozcuchané,
mokrě i učesaně.
Tvé oči namalované černou linkou,
ubřečené i plné radosti.
Tvá ústa se rtěnkou na zubech,
s úsměvem i bez něj.
Tvé tělo, nahé, lehce oděné,
či pod vrstvami oblečení.
Chci s tebou být v časech těžkých, lehkých,
nepřijemných i smutných.
Chci tu být s tebou a pro tebe.

J. F.

» VYLOVENO

Tak co budeš jako dělat?

hrával na kytaru, pracoval v hotelu, pracoval fyzicky, chlemtal vodu přímo z flašky, proč jen narážím na samý alkoholiky? zavařuje zelí, říkám mu vtipnou přezdívku. A tak jsem za ním jela, barák polorozpadle, uvádí nás v kuchyň, sedíme u jídelního stolu, balí si marihuanu, krájí domácí chléb, zavařuje i okurky, suší houby, ptám se, na čem dělá, skládá, těžká alterna, má klávesy, má kazety, má všechno, co potřebuje. upekl koláč, radši ho nejím, ale je prý výborný, umí, umí, pouští svy nahrávky, točí něco málo, grimasy ksichty, neplatí pojištění, důchod nedostane. TAK CO BUDEŠ JAKO DĚLAT? TAK UMŘU! směje se systému.

Anonym

Své příspěvky posílejte na e-mail:

redakce.symfonie@seznam.cz

nebo na instagram @at.hellier

Titulní strana: Hana Janušková – Předpoklady společnosti

Uvnitř: Filip Hladík – O chlapci, který usnul ve vajíčku

Bunny-Loutka